

LIMEN 11

Adhuc Stans.

Est differentia profunda inter superesse et stare.

Superesse instinctus est.

Stare electio est.

Multi putant haec duo congruere.

Non est verum.

Vir potest tempestati superesse et reliquam vitam iacens in ruinis suis agere.

Alius potest eandem tempestatem transire, colligere id quod mansit et pergere decernere.

Differentia non est in vulnere.

Differentia est in positione.

Diu credidi vitam esse quaestionem exituum.

Deinde venerunt probationes.

Et inveni vitam praesertim esse quaestionem firmitatis.

Firmitatis moralis.

Firmitatis affectuum.

Firmitatis humanae.

Sunt anni quibus omnia cooperari videntur.

Homines veniunt.

Occasiones crescunt.

Incepta progrediuntur.

Etiam futurum vultum amicum habere videtur.

Deinde alii anni veniunt.

Anni diversi.

Anni qui non rogant quid cupias.

Anni qui rogant quid sustinere scias.

Sunt anni qui in imaginibus photographis
non apparent.

Anni quos nemo celebrat.

Anni quibus ars principalis fit simpliciter
pergere.

Didici unumquemque hominem punctum
fracturae imaginarium possidere.

Finem quem sibi narrat.

"Si hoc accideret, non sustinerem."

"Si illud amitterem, finis esset."

"Si illa probatio veniret, collaberer."

Id ego quoque putabam.

Deinde vita, cum sua solita ironia, probare
decernit.

Et saepe rem miram invenimus.

Magis resistentes sumus quam fingebarus.

Non fortiores.

Magis resistentes.

Fortitudo ad heroas pertinet.

Resistentia ad homines communes pertinet.

Ad eos qui mane expergiscuntur.

Ad eos qui laborare pergunt.

Ad eos qui inspectiones medicas obeunt.

Rationes solvendas.

Onera.

Absentias.

Metus.

Et tamen modum inveniunt progrediendi.

Ii sunt veri artifices supervivendi.

In vita mea conveni homines qui optimas causas habuissent se dedendi.

Multo plures habebant quam ego umquam habui.

Attamen pergebant.

Non quod bene sperarent.

Non quod simplices essent.

Non quod dolorem ignorarent.

Pergebant quia aliquis ex ipsis pendebat.

Filia.

Filius.

Mater.

Maritus.

Uxor.

Amicus.

Communitas.

Officium, interdum, vim generat quam indoles
sola non possidet.

Cum non solum tibi ipsi vivis, magis resistens
fis.

Non felicior.

Non invulnerabilior.

Magis resistens.

Exsistit punctum vitae quo te rogare desinis:

"Cur hoc mihi accidit?"

Et te rogare incipis:

"Quid nunc facere debeo?"

Cum haec transformatio fit, aliquid mutatur.

Dolor non evanescit.

Sed partes primas amittit.

Scaena rursus ab actione occupatur.

A praesenti.

A gradu sequenti.

Iter peractum observans, animadverto
momenta decretoria non fuisse ea magnorum
triumphorum.

Fuerunt ea magnarum permanentiarum.

Dies quibus fessus eram.

Dies quibus timebam.

Dies quibus nemo me reprehendere potuisset
si renuntiavissem.

Attamen, aliquo modo, pergebam.

Non semper bene.

Non semper cum elegantia.

Non semper cum fortitudine.

Sed pergebam.

Hodie narrationibus perfectis diffido.

Diffido viris qui affirmant se numquam
dubitavisse.

Diffido vitis scriptis sine rimis.

Ob causam simplicem.

Non exsistunt.

Omnis homo intra se tabularium pugnarum
invisibilium portat.

Quasdam victas.

Quasdam amissas.

Quasdam adhuc apertas.

Maturitas non consistit in iis delendis.

Consistit in discendo cum iis vivere.

Tempore aliam rem intellexi.

Cicatrices non sunt contrarium fortitudinis.

Sunt probatio exsistentiae eius.

Nemo longe pervenit sine signis.

Nemo vere tempus transit quin aliquid in itinere relinquat.

Quaestio non est num vulnerabimur.

Quaestio est quid postea facturi simus.

Nos claudemus?

Amari fiemus?

In iudices mundi transformabimur?

An pergemus hominibus credere contra omnia?

Mihi haec fuit probatio difficillima.

Non vivere pergere.

Confidere pergere.

Sperare pergere.

Aedificare pergere.

Amare pergere.

Multo simplicius est se defendere quam apertum manere.

Multo simplicius cynicum fieri quam
promptum manere.

Multo simplicius recedere quam progredi
pergere.

Attamen vita optima quam novi semper fuit in
parte metui opposita.

Fortasse haec est significatio vera standi.

Non invulnerabiles esse.

Non invictos esse.

Non perfectos esse.

Sed recusare ne vulneribus permittamus
decernere quid futuri simus.

Retro spectans non video virum qui
tempestates vitavit.

Video virum qui eas transiit.

Quasdam bene.

Quasdam male.

Quasdam partes sui intus relinquens.

Sed eas transiens.

In fine, credo omnem existentiam una sola
quaestione iudicari.

Non quam alte pervenisti.

Non quantum possedisti.

Non quantum celebratus es.

Sed quid mansit cum cetera omnia ablata sunt.

Ego responsum meum novi.

Non est responsum heroicum.

Non est responsum extraordinarium.

Est responsum humanum.

Post amissiones.

Post errores.

Post morbos.

Post separationes.

Post metus.

Post tempus.

Adhuc hic sum.

Adhuc stans.